

Arrest

nr. 106 999 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn van Georgische origine afkomstig uit Tbilisi (Georgië). Uw problemen begonnen drie jaar geleden toen K.N., een kennis uit de periode van uw militaire dienstplicht, een hogere functie kreeg.

U kreeg problemen omdat u op de hoogte bent van het landsverraad dat hij pleegde in 1995 aan de grens met Dagestan. Hij was in die tijd overste van een bepaalde eenheid in het Georgische leger en schoot zich in het been om niet te hoeven deelnemen aan de gevechten tijdens de oorlog. K.N. wou alle personen elimineren die hiervan op de hoogte zijn omdat hij de gevangenis niet wilt ingaan en zijn hoge functie als overste van de Speciale Brigade voor Speciale Destinaties niet wou verliezen. (De Speciale Brigade treedt op bij betogingen; zij haalt betogers uit elkaar, houdt personen aan en staat onder het directe bevel van de president.)

Bovendien bent u op de hoogte van de moorden die werden gepleegd door hemzelf, of in zijn opdracht, op kennissen die op hun beurt op de hoogte waren dat hij zich in het been schoot.

Een vriend die ook samen met u in het leger zat, J.T., was in het bezit van een document dat hij verkreeg van de politie ten tijde van K.N.s opname in het ziekenhuis in Tbilisi nadat hij zich in het been schoot. Op dit document stond op welke afstand werd geschoten en dat de wonde in K.N.s been van dichtbij werd toegebracht.

Aangezien K.N. niet wist bij wie dit document lag vermoordde hij alle personen die op de hoogte waren van het bestaan van dit document. Dit document werd vernietigd door J.T. omdat hij bevriend is met een familielid van K.N.. Uit respect voor deze vriend werd desbetreffend document vernietigd.

U zag J.T. voor het laatst in 1996 bij u thuis. Die dag was hij bang en vroeg u of het een goed idee was om K.N., waarmee hij een afspraak had de volgende dag, te ontmoeten. Jullie vermoedden dat K.N. een afspraak maakte met J.T. om hem te vermoorden. J.T. besloot dat ze elkaar niet zouden ontmoeten de volgende dag.

Niettemin, J.T. werd hierna dood teruggevonden in zijn kantoor met zijn eigen wapen naast hem. Men wou laten blijken dat het om een zelfmoord ging.

U bent er evenwel niet van overtuigd dat het een zelfmoord betreft.

Bovendien werden ook nog andere personen, zoals politiemedewerker M.M., vermoedelijk vermoord omwille van dezelfde reden.

Ook was u getuige van de moord op twee personen in de buurt van het huis van uw tante, L.K.. Vermoedelijk zijn deze twee personen familie van J.T.. Zij werden vermoord ongeveer 15 dagen voor uw aankomst in België, ofwel eind november 2009, door Z.A. en andere personen die werden gehoord door K.N.. U was op het moment van deze moord thuis bij uw tante. U werd getuige van deze moord toen u toevallig uit het huis van uw tante liep. Deze twee personen zaten op hun knieën en werden gedood met een machinegeweer. U vluchtte weg maar werd achterna gezeten door Z.A.. Hij schoot op u en een partikel van één van de kogels raakte u maar u geraakte hierdoor niet verwond. Uw vervolgers dachten dat u wel verwond was. U vluchtte vervolgens naar een bos waar u anderhalf uur bleef.

U bracht vervolgens uw gezin naar het district Samgori (Tbilisi) waar u ze verborg in het huis van de grootmoeder van uw vrouw. Z.A. moordde samen met vier andere personen. Zij wisten dat u vroeg of laat uw tante, die eerder door hen werd overvallen en geslagen, zou bezoeken. U werd in feite gelokt naar haar huis. Diezelfde dag werd er ook in uw woning ingebroken door uw vervolgers. U verbleef sinds de inbraak in de stad Chiatura (Georgië) in uw andere woning. Ook werd uw tante diezelfde dag gedood in haar eigen tuin, aan de hand van een verloren kogel die ze in het hoofd kreeg maar u weet niet door wie.

Uw echtgenote en kinderen wonen momenteel nog steeds in Tbilisi maar niet meer in jullie gebruikelijke woning. Na uw vertrek uit Georgië verborg uw echtgenote zich op verschillende plaatsen bij uw vrienden. Momenteel verbergt zij zich in een huis dat u huurt, gelegen naast het huis van haar moeder.

U zag K.N. voor het laatst in 1997 toen u door hem en zijn vrienden op straat werd geslagen. U werd niet vermoord want ze waren bang door de aanwezigheid van volk en politie op straat. U zag Z.A. voor het laatst in november 2009 toen hij op u schoot dichtbij het huis van uw tante.

U vertrok met de wagen, samen met een vriend, rond de datum van 2 december 2009 (vanuit Tbilisi of vanuit Chiatura (Georgië)) en reisde naar Batumi (Georgië) waar u zes dagen verbleef. Op 8 december 2009 vertrok u met de boot naar Odessa (Oekraïne) waar u aankwam op 10 december 2009. In Oekraïne ontmoette u een smokkelaar die u naar België vervoerde in een personenwagen.

U gaf uw internationaal paspoort aan deze smokkelaar maar vergat het bij aankomst in België terug te vragen en deze smokkelaar gaf uw paspoort ook niet terug. U weet niet via welk land u de Europese Unie binnenkwam, bovendien weet u niet met zekerheid of u op uw reisweg naar België identiteitscontroles tegenkwam aangezien u waarschijnlijk sliep.

U kwam in België aan op 13 december 2009 en diende een asielaanvraag in op 14 december 2009.

In januari 2013 vernam u dat G.G., die ook met u in het leger had gezeten, te Moskou werd vermoord het jaar voordien. U weet echter niet of hij werd vermoord in naam van uw vervolgers of door uw vervolgers zelf. U kwam dit te weten via een zekere A., de neef van G.G..

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw rijbewijs (dd. 08.10.1997), uw ander rijbewijs (dd. 08.10.1997-12.11.2009), een kopie van uw lidkaart van de jagersvereniging, een fax van uw militair boekje en uw origineel militair boekje.

B. Motivering

U vluchtte uit Georgië ten gevolge van uw problemen met K.N. en zijn metgezellen. U was namelijk op de hoogte dat K.N. zich in het been schoot in 1995, teneinde niet te moeten vechten tijdens de oorlog. K.N. laat iedere persoon die hiervan op de hoogte is vermoorden. Aangezien ook u op de hoogte bent

van dit schietincident en van de moorden op personen die over dit schietincident weten, vreest u vermoord te worden. (CGVS I, p. 9, 10, 11; CGVS II, p. 12).

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen daar de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door tegenstrijdige, inconsistente en vage verklaringen over elementen die de kern van uw asielrelaas betreffen.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over de reden waarom K.N. zich in het been schoot. Tijdens het gehoor van 4 oktober 2012 voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat hij zich in het been schoot opdat hij niet zou hoeven te vechten tijdens de oorlog (CGVS I, p. 10).

Tijdens het gehoor van 30 januari 2013, daarentegen, verklaarde u, merkwaardig genoeg, dat K.N. zich in het been schoot nadat hij een aantal personen had vermoord. Hij wou op die manier laten blijken dat hij eerst zelf door die personen werd beschoten voordat hij ze doodde. U weet niet precies waarom hij deze personen vermoordde. Mogelijks is de reden tot deze moord geld of goud (CGVS II, p. 4).

Geconfronteerd met uw opmerkelijk verschillende verklaringen antwoordde u dat u op het gehoor van 4 oktober 2012 niet wou verklaren dat K.N. een misdaad had gepleegd aangezien u niet over hem wou praten. Bovendien wilt u niet over bepaalde zaken praten ter bescherming van uw gezin dat in Georgië woont (CGVS II, p. 14).

Zij opgemerkt dat u aan het begin van beide gehoren werd ingelicht over de vertrouwelijkheid van het gehoor.

Bovendien werd u tijdens het gehoor van 4 oktober 2012 herhaaldelijk gewezen op het belang van uw volledige participatie tijdens het gehoor (CGVS I, p. 2, 9, 10).

U besloot dat u gedeeltelijk zou antwoorden en de antwoorden zou geven die u voldoende achtte (CGVS I, p. 10).

Deze uitleg is niet plausibel.

Er werd u immers meermaals gewezen op het vertrouwelijk karakter van het gehoor en de plicht tot medewerking. Het Commissariaat-generaal ziet hoe dan ook niet in waarom het vermelden van de moord een groter risico inhoudt, aangezien het motief voor uw vervolging in beide scenario's overeenkomt blijft.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor reeds ernstig ondermijnd.

Tevens waren ook uw verklaringen tegenstrijdig wat betreft de naam van één van uw vervolgers.

Doorheen uw verklaringen tijdens beide gehoren voor het Commissariaat-generaal stelde u te zijn vervolgd door Z.A..

Op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen, verklaarde u te zijn vervolgd door ene Mk.A. (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

U haalde zelf, opmerkelijk genoeg, op geen enkel ogenblik de naam 'Mk.A.' aan tijdens uw gehoren voor het Commissariaat-generaal, noch haalde u de naam 'Z.A.' aan op de Dienst Vreemdelingenzaken. Meer nog, u stelde na confrontatie, tijdens het gehoor van 30 januari 2013 over uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken over de naam 'Mk.A.', nooit van Mk.A. te hebben gehoord.

U stelde zelfs dat de naam 'Mk.A.' in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een vergissing betrof, aangezien u eigenlijk 'Z.A.' bedoelde (CGVS II, p. 2).

Welnu, aangezien u tot drie maal toe de naam Mk.A. vernoemde op de Dienst Vreemdelingenzaken, is het niet aannemelijk dat dit om vergissing zou gaan.

Bijgevolg blijft deze tegenstrijdigheid overeind staan en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder ondermijnd.

Bovendien maakt onderstaande bespreking over andere aspecten nog duidelijker dat er geen sprake kan zijn van een vergissing.

Verder was u onaannemelijk vaag over de conflicten die u zou gekend hebben met Z.A..

U stelde namelijk ten tijde van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u problemen kreeg met Mk. A.–aldus uw verklaringen, Z.A. (CGVS II, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt dat jullie al lange tijd vijanden zijn en hij u vroeger zou hebben verwond met een mes (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

U werd tijdens het gehoor van 30 januari 2013 gevraagd of u afgezien van de beschieting in november 2009, nog andere conflicten had gekend met Z.A.. U stelde dat hij ooit een DVD van u stal maar het teruggaf. U werd vervolgens gevraagd of de gestolen DVD het enige conflict was dat u had gekend met Z.A. buiten het schietincident. U antwoordde dat dit het geval was (CGVS II, p. 10-11).

Toen u even later werd gevraagd of u, buiten de beschieting, geen ernstigere problemen had gekend met Z.A., zoals u zelf had verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u van niet (CGVS II, p. 15).

Geconfronteerd met uw verklaringen van op de Dienst Vreemdelingenzaken over de messteek die Mk.A. (die volgens uw verklaringen Z.A. is) u toediende, antwoordde u dat het niet Mk.A. maar Mg.A. is, dat er inderdaad een incident met Mk.A. plaatsvond in Tbilisi en dat u zich de messteek herinnert nu deze messteek werd aangehaald (CGVS II, p. 15).

Welnu, deze uitleg kan niet overtuigen aangezien u eerder duidelijk aangaf dat de naam Mk.A. een vergissing op DVZ betrof, dat het Z.A. moest zijn en u zich geen Mk.A. herinnert. (CGVS II, p.2). Wanneer u dan vervolgens verklaart dat deze Mk.A. toch bestaat (weliswaar moet het Mg.A. zijn), en een broer of neef is van Z.A. (CGVS II, p.15), wordt uw geloofwaardigheid volledig ondermijnd.

Bovendien legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het overlijden van uw tante die, aldus uw verklaringen, door uw vervolgers eerst werd geslagen en overvallen –dit diende als val, op deze manier werd u naar haar huis gelokt- en hierna werd vermoord (CGVS I, p. 11, 12; CGVS II p. 9, 14). Tijdens het gehoor van 4 oktober 2012 voor het Commissariaat-generaal stelde u dat zij werd vermoord in haar eigen tuin door middel van een verloren kogel die ze in het hoofd kreeg (CGVS I, p. 11, 12). Later, tijdens het gehoor van 30 januari 2013 werd u gevraagd waar uw tante momenteel verblijft en hoe zij het stelt. U antwoordde, opmerkelijk genoeg, dat zij het goed stelt en dat zij in Tbilisi verblijft bij uw moeder (CGVS II, p. 9).

U werd geconfronteerd met uw manifest tegenstrijdige verklaringen en u antwoordde dat het niet uw tante maar uw oom was die werd gedood. Uw tante werd enkel geslagen en u ging naar haar toe om haar mee te nemen.

U werd vervolgens geconfronteerd met de letterlijke verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor van 4 oktober 2012, namelijk dat zij werd vermoord uit wraak, zij een kogel in het hoofd kreeg en in haar eigen tuin overleed (CGVS II, p. 14) en u antwoordde opnieuw dat zij niet werd gedood maar geslagen en u ging naar haar toe om haar met u mee te nemen (CGVS II, p. 14). Vervolgens werd u gevraagd op welke manier uw oom werd vermoord. U verklaarde dat hij tijdens de oorlog werd vermoord maar u weet niet op welke manier noch weet u wanneer dit precies gebeurde. U werd vervolgens gevraagd waarom u de moord op uw oom vermeldde, aangezien de twee moorden plaatsvonden in een verschillende context en dus twee verschillende moorden betreft; u stelde namelijk dat de moord op uw oom plaatsvond tijdens de oorlog (maar verder wist u hierover niets te vertellen) (CGVS II, p. 14) en wat betreft uw tante verklaarde u dat zij een kogel in het hoofd kreeg, in haar eigen tuin, op de dag van de beschieting met Z.A. (CGVS I, p. 11).

U antwoordde op deze vraag dat het goed gaat met uw tante en dat het waarschijnlijk slecht werd vertaald (CGVS II, p. 14).

Welnu, uw opeenvolgende antwoorden na confrontatie kunnen niet overtuigen aangezien u vastgestelde tegenstrijdigheid bij elk antwoord opnieuw tegensprak.

Hierdoor blijft net beschreven tegenstrijdigheid dan ook overeind staan en wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nogmaals ondermijnd.

Ook was u tegenstrijdig over de verwondingen die u opliep tijdens het schietincident met Z.A.. Zo stelde u tijdens het gehoor van 4 oktober 2012 dat u werd geraakt door een partikel van een kogel maar u geraakte niet verwond. Uw vervolgers dachten dat u wel verwond was (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 15).

Tijdens het gehoor van 30 januari 2013 stelde u nogmaals dat u werd geraakt aan het hoofd door dat partikel. U verklaarde ook twee maal op hetzelfde gehoor dat u door dat partikel werd verwond (CGVS II, p. 10, 15).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen over uw verwondingen stelde u dat u verwond werd door een partikel van een kogel maar u niet werd geraakt door deze kogel. Welnu, aangezien u duidelijk stelde tijdens het gehoor van 4 oktober 2012 dat u niet werd verwond en later tijdens het gehoor van 30 januari 2013 twee maal duidelijk stelde wel te zijn verwond door dit partikel kan deze uitleg niet overtuigen en blijft deze tegenstrijdigheid dan ook overeind staan.

Uw geloofwaardigheid wordt door deze tegenstrijdige verklaringen nog verder aangetast.

Tot slot slaagt u er niet in enig begin van bewijs aangaande de verschillende (vervolgings)feiten voor te leggen.

Nochtans verklaart u dat er verschillende moorden zijn gepleegd rond hetzelfde motief en door dezelfde dader(s).

Er kan dan ook verwacht worden dat over de door u aangehaalde moorden/aanslagen informatie beschikbaar is, en u hierover iets kan neerleggen.

Dat u niets in dit verband heeft neergelegd, en onwetend bent of en wat hierover in de media is verschenen (CGVS II, p.13), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangezien deze elementen zoals uiteengezet in bovenstaande paragrafen de kern van uw asielrelaas raken, zijn deze tegenstrijdigheden, incoherenties en gebrek aan aanwijzingen voldoende om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te ondermijnen.

Wat betreft uw reis naar België in 2009 verklaarde u van Oekraïne tot België te hebben gereisd in een personenwagen.

U reisde met uw internationaal paspoort dat werd bijgehouden door uw smokkelaar. U gaf hem uw internationaal paspoort in Oekraïne en hij zou het u in België teruggeven. Uw paspoort bevatte geen visum en u hebt evenmin praktische afspraken gemaakt met uw smokkelaar over wat u zou moeten

zeggen tijdens mogelijke identiteitscontroles die u zou tegenkomen aan de buitengrens van de Europese Unie.

Verder weet u niet of u identiteitscontroles tegenkwam op uw reisweg naar België aangezien u misschien sliep. In ieder geval u hebt niets gevoeld (CGVS I, p. 6, 7).

Dit is zeer onwaarschijnlijk gezien de strenge identiteitscontroles die plaatsvinden aan de buitengrens van de Europese Unie op niet EU-burgers waarbij de kans bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen (zie informatie bijgevoegd aan het administratieve dossier).

U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (CGVS I, p. 5). Bovendien legde u ook uw internationaal paspoort niet neer. U stelde namelijk dat de smokkelaar die u naar België bracht het u niet teruggaf. U vergat zelf ook het paspoort terug te vragen.

Uw internationaal paspoort zou naar uw adres in Georgië worden gestuurd maar aangezien daar niemand meer woont weet u niet wat ermee is gebeurd.

Toen u werd gevraagd waarom u het paspoort niet naar België liet opsturen antwoordde u dat de persoon die u aan uw smokkelaar voorstelde in Georgië leeft en het dus gemakkelijker is voor uw smokkelaar uit Oekraïne om uw paspoort op te sturen naar Georgië (CGVS I, p. 6-7).

Deze uitleg is zeer onlogisch.

Er kan verwacht worden dat u belang had bij het terug in bezit komen van uw paspoort. Bijgevolg rijst het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt, om zo de informatie omtrent de omstandigheden van uw reis die van belang kunnen zijn voor de appreciatie van uw vrees (moment van vlucht, uitreiking documenten, reisweg, vervoermiddel), hetzij andere informatie verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Hierdoor wordt tevens uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Georgië.

Wat betreft de in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten dient gesteld dat de kopie van uw rijbewijs (dd. 08.10.1997), uw ander rijbewijs (dd. 08.10.1997-12.11.2009), de kopie van uw lidkaart van de jagersvereniging, de fax van uw militair boekje en uw origineel militair boekje enkel gegevens over uw identiteit, activiteiten en militaire dienstplicht bevatten die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 april 2013 een schending aan van artikel 48/3, minstens van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij herneemt zijn feitenrelaas en stelt dat K.N. zichzelf in het been schoot “teneinde te laten uitschijnen dat hij het slachtoffer was en slechts handelde uit zelfverdediging” nadat hij een aantal personen om het leven had gebracht, en dat hij sinds zijn aanstelling als commandant van de Speciale Brigade, iedereen elimineert die op de hoogte was van zijn daden.

Verzoeker laat gelden dat hij hierdoor (zie het verzoekschrift, p. 6) “blootstaat aan daden van individuele vervolging door één van de agenten van de overheid van Georgië zelf die het systeem misbruikt voor eigen profijt en op generlei wijze wordt gesanctioneerd daar waar hij onder direct bevel van de President kan functioneren met een doodseskader”.

Hij haalt artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan en artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Waar hem in de beslissing ten laste gelegd wordt tegenstrijdige, inconsistente en vage verklaringen te hebben afgelegd, wijst hij er op dat de commissaris-generaal (zie p. 8) perfect op de hoogte is van het feit dat er verhoogde spanningen zijn in Georgië in de aanloop van de verkiezingen” en dat “gemakkelijk

kan worden nagekeken wie er over deze dienst de leiding heeft en of deze dienst onbesproken is". Hij hekelt het feit dat de commissaris-generaal dit heeft nagelaten, (zie p. 8) *"maar wel in de diepte vertoger te verhoren aangaande namen, feitelijkheden en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan tussen 1985 en 2009"*.

Verzoeker is van oordeel dat zijn verklaringen (zie p. 8) *"niet zijn aangetast door inconsequenties maar dat vertoger duidelijk data, plaatsen en namen noemt van gebeurtenissen zoals die zich hebben voorgedaan in niet één verhoor maar in drie opeenvolgende verhoren"*.

Hij laat gelden dat zijn vluchtverhaal consistent is en repetitief identiek, steeds refererend naar dezelfde schendingen van het Vluchtelingenverdrag en dat *"de minste inconsistentie of de minste afwijking van welke versie dan ook"* wordt gehanteerd door de commissaris-generaal om zijn verhaal als ongeloofwaardig af te wijzen.

Hij laat gelden dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en haalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan.

Hij stelt dat de commissaris-generaal (zie p. 10) *"het één en het ander banaliseert"*, maar dat *"nergens wordt aangetoond door de verwerende partij dat de te volgen sanctie inderdaad van een dermate banaliteit zou zijn dat zij geen aanleiding kan geven tot erkenning als vluchteling laat staan toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus"*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te *"vernietigen"* en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden waarom K.N. zich in het been schoot, nochtans dé aanleiding van verzoekers problemen.

Tijdens het verhoor van 4 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker namelijk dat T.N. hij zich in het been schoot om niet te moeten vechten tijdens de oorlog (zie het verhoorverslag, p. 10), terwijl hij tijdens het verhoor van 30 januari 2013 verklaarde dat K.N. dit deed nadat hij een aantal personen had vermoord en op die manier wou laten uitschijnen dat hij eerst zelf door die personen werd beschoten (zie het verhoorverslag, p. 4).

Geconfronteerd met deze verschillende verklaringen, antwoordde verzoeker dat hij op het verhoor van 4 oktober 2012 niet wou verklaren dat K.N. een misdaad had gepleegd aangezien hij niet over hem wou praten en ook om zijn gezin niet in gevaar te brengen dat nog in Georgië woont (zie het verhoorverslag van 30 januari 2013, p. 14).

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad stelt dat de asielaanvraag op zich een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker kunnen bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het asielrelaas op te geven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat K.N. zichzelf in het been schoot “*teneinde te laten uitschijnen dat hij het slachtoffer was en slechts handelde uit zelfverdediging*” nadat hij een aantal personen om het leven had gebracht, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt het louter herhalen van één versie van de feiten, zonder de vastgestelde tegenstrijdigheden dienaangaande te verklaren.

Dat verzoeker dergelijke niet overeenstemmende verklaringen aflegde over de beweegredenen van K.N.

-nochtans dé aanleiding van al verzoeker zijn problemen, gezien K.N. sinds zijn aanstelling als commandant van de Speciale Brigade iedereen zou doden die kennis heeft van deze feiten-, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeker.

Tevens waren verzoekers verklaringen over één van zijn vervolgers incoherent.

Zo verklaarde hij tijdens beide verhoren voor het Commissariaat-generaal dat hij vervolgd werd door ene Z.A. en maakte hij geen melding van de naam van Mk.A., terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde te zijn vervolgd door Mk.A. (zie “vragenlijst”, punt 3.5) en geen melding maakte van Z.A..

Tijdens het verhoor van 30 januari 2013 werd verzoeker geconfronteerd met zijn verklaringen over de naam ‘Mk.A.’ op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop hij stelde nooit van Mk.A. te hebben gehoord en antwoordde hij dat hij toen eigenlijk ‘Z.A.’ bedoelde (zie het verhoorverslag van 30 januari 2013, p. 2).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij al lange tijd de vijand was met Mk.A. -volgens verzoeker bedoelde hij dus Z.A.- en dat Mk.A. hem vroeger zou hebben verwond met een mes (zie “vragenlijst”, punt 3.5).

Toen aan verzoeker tijdens het verhoor van 30 januari 2013 werd gevraagd of hij, afgezien van de beschieting in november 2009, nog andere conflicten had gekend met Z.A., antwoordde verzoeker dat deze ooit een DVD van hem had gestolen maar dat hij buiten het schietincident met Z.A., geen andere problemen met hem had gekend (zie het verhoorverslag van 30 januari 2013, p. 10, 11).

Geconfronteerd met zijn verklaringen over de messteek op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker dat het niet Mk.A. maar Mg.A. is, dat er inderdaad een incident met Mk.A. plaatsvond in Tbilisi en dat hij gezien nu dit wordt aangehaald, zich dit opnieuw herinnert (zie het verhoorverslag van 30 januari 2013, p. 15).

Deze uitleg wordt niet aangenomen.

Wanneer verzoeker dan nadien verklaart dat deze Mk.A. toch bestaat (weliswaar met een letter verschil in zijn naam) en een broer of neef is van Z.A. (zie het verhoorverslag van 30 januari 2013, p.15), wordt de verwarring nog groter en de ongeloofwaardigheid van verzoeker nog sterker.

Ook was verzoeker tegenstrijdig in zijn verklaringen over de verwondingen die hij opliep tijdens het schietincident met Z.A..

Zo stelde hij tijdens het verhoor van 4 oktober 2012 dat hij werd geraakt door een deel van een kogel, dat hij evenwel niet gewond werd, doch dat zijn vervolgers dachten dat dit wel het gevolg was : “*Misschien dachten ze dat ik gewond was die dag want de kogel raakte een boom en een partikel raakte mijn voorhoofd en ik was niet verwond maar dat dachten ze*” (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 12), terwijl hij tijdens zijn tweede verhoor tot tweemaal toe verklaarde dat hij door een kogeldeel

aan het hoofd werd geraakt en dat hij wel gewond werd (zie het verhoorverslag van 30 januari 2013, p. 10, 15).

De Raad wijst er op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Of verzoeker nu al dan niet een verwonding door een kogel of een fractie ervan, is een wezenlijk gegeven.

Ook deze tegenstrijdigheid keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De raad stelt ook vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt tot staving van zijn relaas.

De Raad is van oordeel dat redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij bewijzen voorlegt en dat hij bij ontbreken ervan een redelijke verklaring geeft of alleszins aantoonst dat hij inspanningen heeft geleverd om bewijzen te bekomen.

Het verzoekschrift bevat geen enkele indicatie daaromtrent.

Dat verzoeker geen enkel bewijsstuk bijbrengt en bovendien onwetend is of en wat hierover in de media is verschenen (zie het verhoorverslag van 30 januari 2013, p.13), draagt verder bij tot de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Op de opmerking in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal *“perfect op de hoogte is van het feit dat er verhoogde spanningen zijn in Georgië in de aanloop van de verkiezingen”* en dat *“gemakkelijk kan worden nagekeken wie er over deze dienst de leiding heeft en of deze dienst onbesproken is”*, antwoordt de Raad dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de vluchtelingenstatus te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Gelet op de tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen van verzoeker, gevoegd bij de vaststelling van afwezigheid van enig bewijs en de passiviteit van verzoeker om dit vooralsnog te bekomen, wordt aan het relaas geen geloof gehecht.

Waar het verzoekschrift poneert dat verzoekers verklaringen *“niet zijn aangetast voor inconsequenties maar dat vertoeger duidelijk data, plaatsen en namen noemt van gebeurtenissen zoals die zich hebben voorgedaan in niet één verhoor maar in drie opeenvolgende verhoren”*, dat zijn vluchtverhaal consistent is en repetitief identiek is, steeds refererend naar dezelfde schendingen van het Vluchtelingenverdrag en dat *“de minste inconsistentie of de minste afwijking van welke versie dan ook”* wordt gehanteerd om zijn verhaal ongeloofwaardig te achten, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, gezien hij nalaat deze in concreto te verklaren of weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizenddertien door:

mevr. M. BONTE

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE